

[Oluf Pedersen.]

Repræsentant herinde paa Rigsdagen, de ønsker at han skulde forsvinde, og derfor har man Lov til at betragte dette Medlem af Rigsdagen som en Særinteressernes Mand. Paa den Baggrund spørger jeg ham paa given Foranledning, om det ærede Medlem til sin egen eller til sit Partis Agitation har faaet direkte Tilskud fra Hr. Jacobson.

Svend E. Johansen: Det var i høj Grad beklageligt, hvad der skete i Gaar, da det høje Ting nægtede at lade den Forespørgsel nyde Fremme, jeg havde stillet vedrørende Kontraktforholdet mellem De danske Statsbaner og Fabrikant Harry Jacobson. Det var beklageligt, fordi man nu i Dag har givet Justitsministeren Lejlighed til at fremsætte, hvad han med uhørt Dristighed kaldte en Redegørelse for Sagen; medens man samtidig har afskaaret mig fra paa de Betingelser, en Forespørgselsdebat giver, at kunne give et fyldestgørende Svar.

Jeg har i denne Debat her en halv Time til min Raadighed, og det er givet, at jeg paa denne halve Time ikke kan gendrive alle Justitsministerens gennem over 3 Kvarter fremførte delvis urigtige og delvis forvrængede Argumenter i denne Sag. Jeg vil gerne have Lov til at indskyde, at da Tinget øjensynligt frydede sig over Justitsministerens Form, udstedte det i Virkeligheden et Mistillidsvotum til sig selv, for der er saa sandelig ikke noget at more sig over i denne dybt alvorlige Sag, der angaar Embedsmændenes Stilling over for en forurettet og krænket Borger.

Maa jeg gøre opmærksom paa, at den 18. November 1938 samlede saa godt som hele Folketingets Opposition sig i Kravet om en Undersøgelse af denne Søjlehussag, gjorde det, efter at den var dokumenteret fra min Side og fra to Ministres Side. Kort Tid efter i samme Maaned, November, gjorde det ærede Medlem Hr. Christmas Møller — det findes i Folketingstidenden for 1938 Sp. 1557 — sig til Talsmand for et fornyet Krav om Undersøgelse af denne Sag. Der er løbet adskiligt Vand i Stranden siden den Tid. Nu havde vi saa en Justitsminister staaende paa denne Talerstol, hvor han gjorde Rede for sit Synspunkt — det kan nemlig ikke være Ministeriets, saadan som han fremlagde det, det kan kun være hans eget —, og det fyldte mig med Forfærdelse over de Ulykker, der maa være gaaet i den Mands Kølvand, hvis han har lagt sine Procedurer som Statsadvokat over for dem, der har staaet tiltalt, an paa samme Maade. Hr. Jacobson blev skildret som en Kverulant, ja, det

ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har oven i Købet faaet det Indtryk, at Hr. Jacobson var en professionel Pengeafpresser. Større Resultat kunde vel egentlig Justitsministeren ikke forvente sig af sin Redegørelse.

Jeg skal ikke travle Sagen op; de ærede Medlemmer, der interesserer sig for Retfærdighed i Forholdet mellem Stat og Borger, de ærede Medlemmer, der vil række en Haand til at faa korrupte Statsembetsmænd draget til Ansvar, vil jeg henvise til endnu en Gang at gaa Forespørgselsdebatten fra 18. November 1938 igennem. Man vil der se, at jeg Skridt for Skridt dokumenterede mine Paastande i den Grad, som jeg nævnte før, at omtrent den samlede Opposition stillede sig bag mit Forslag om Nedsættelse af et Undersøgelsesudvalg.

Jeg gør opmærksom paa, at det, der skete i sin Tid, var, at Statsbanerne udlejede et Areal til Fabrikant Jacobson og til Grosserer Jarmund og uheldigvis gik hen og udlejede 2,3 m af Arealet til begge Personer. Jeg gør opmærksom paa, at der var aldeles ikke Tale om, at man kom op at toppes om, hvem der skulde flytte den Kiosk, der laa inde paa Jacobsons Grund. Der var Tale om, at Jacobson gjorde Krav paa det Areal, han havde lejet og betalt for, og som var nødvendigt, for at han kunde opføre sin Bygning, den Bygning, hvis Plan Statsbanerne havde approberet. Men der skete det forsmædelige, at Statens Embedsmænd i Stedet for aabent og ærligt at vedgaa deres Fejl benægtede den og fjøede Spot til Skade ved at sige til Jacobson, at det var ham, der havde taget mere Areal i Besiddelse, end der med Rette tilkom ham; de beskyldte ham altsaa for at have forgrebet sig paa Arealet. Og man var aldeles ikke i Tvivl om i Statsbanerne, hvor Benzinkiosken laa. Man havde nemlig længe før Underskriften paa Kontrakten mellem Jacobson og Statsbanerne frigjort sig for Jarmunds Lejemaal, fordi man skulde bruge Arealet til Jacobsons Bygning.

Naar Justitsministeren gjorde gældende, at da Jacobson i 1926 ikke kunde betale sin Leje paa de 15 000 Kr., kom han løbende for at blive løst fra sin Kontrakt, for da havde han opdaget, at Spekulationen egentlig ikke var saa god, er dette grebet lige ud af Luften. Det maa være et Udslag af Justitsministerens betændte Fantasi, der her har spillet ham et Puds. Jacobson søgte at blive løst fra Kontrakten; det er rigtigt, men det var i 1924. Han underskrev en foreløbig Kontrakt den 14. Juli 1924; den 18. Juli brød den Bankforbindelse sammen, hvor han havde sine Penge staaende,